

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko.

Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 gld. 30 kr. na leto.

Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 gld.

Obseg: Naznanilo. — Jesensko življenje čebel. — Griža, huda bolezen čebel. — Med — zdravilno sredstvo — zoper davico pri prešičih. — Obrezovanje drevesec v drevesnici. — Kako se onemogla in zanemarjena drevesa zopet okrepčajo. — Naši dopisi. — Glavni imenik društvenikov.

Naznanilo.

ilno neradi, a vendar primorani smo, današnje naznanilo p. n. udom in naročnikom objaviti, da namreč s to številko končamo letošnji (V.) tečaj. Denarne zadeve so nas prisilile, da moramo z listom za leto 1887. prenehati, da si tako malo opomoremo. Res, da ima naše društvo, kakor priloženi imenik kaže, veliko udov, a kaj, ko je veliko taci med njimi, ki list redno prejema, a letnine vključ večkratnim prošnjam ne pošljejo. Veliko jih je, ki svojega letnega doneska že za 2 ali 3, da celo 4 leta niso vplačali. Pregled društvenikov, ki so svojo naročnino redno vplačevali in onih, ki tega niso storili, je pokazal, da je okroglih 300 gld. še naročnine na dolgu. Ker je naročnina že sploh tako nizka, da si nižje že skoro misliti ne moremo, in ker je državna podpora tudi majhna, a list, t. j. tisk, uredovanje in pošiljanje veliko stane, ne moremo zbog nerednega vplačevanja še zadnji dve številki izdati, da si vsaj pri tem toliko prihranimo, da nam bo moč nekoliko od dolgov se oddahniti. Ni lepo, če človek ali društvo svojo slabo stran svetu kaže, a pri nas ni drugače, storiti moramo to, neredni vplačniki naročnine so tega krivi.

Ob enem pa naznanimo, da bode naš list po novem letu zopet jel izhajati, ter bo nastopil svoj šesti tečaj. Izhajal bode redno vsak mesec. Prva številka izšla bode kmalu po novem letu. Poslali jo bomo vsem dosedanjim naročnikom.

Opomniti pa moramo, da tisti društveniki, ki so svojo letnino redno vplačali, ne bodo na škodi, ker zadnji dve številki letošnjega letnika iz-

ostaneti, odškodovani bodo s knjigo, katero izda društvo, za onih 100 gld. državne podpore, kateri znesek je slavna c. kr. kmetijska družba kranjska priznati blagovolila, zato, da društvo izda knjižico, ki naj uči o raznih porabah medu in voska. To knjižico, ki bo, če bo mogoče, do novega leta natisnjena, dobili bodo naročnino redno plačujoči naročniki brezplačno.

Konečno še jedenkrat prav lepo prosimo, naj blagovolijo oni naročniki, ki svoje letnine še niso vplačali, vendar svoj dolg pri nas poravnati, ter nam tako pomagati iz zadrege. Prosimo!

Odbor.

Jesensko življenje čebel.

Jesen je čebelam čas pripravljanja za zimo.

V začetku tega letnega časa kraljica sicer še jajčeca v celice stavi (lêže), toda bolj poredkoma, kakor popred, v pozni jeseni pa popolnoma preneha.

V tem času nastaja prav pogosto ropanje medu. Čebele zdravih, močnih panjov skušajo v tuje pa slabeje panjove prodreti, se tam z medom obložé in hité ž njim veselo šumeč na svoj dom. Taki roparski napadi se ponavljajo, posebno takrat, kadar je bila slaba paša, ali pa, če te celó ni bilo, ter tako dolgo, da je napadeni panj popolnoma oropan. Napadene čebele se le s tem lakoti in nje poginu otmejo, da se roparskim čebelam pridružijo ter ž njimi v njih panj odleté. Lahko je razumljivo, zakaj ravno sedaj ropanje nastane. Čebele skušajo, kolikor je mogoče, veliko medu si za zimo pripraviti, da bi se na ta način rešile pogina, ki bi utegnil jih vsled pomanjkanja živeža ugonobiti. — Tu bi se človek pač moral učiti od pridne čebelice, da si namreč že v mladih in zdravih letih oskrbi potrebnega za stara leta, ko bode moral vsled oslabeledosti počivati; takrat bi pa užival sad svojega dela.

Zaradi sovražnih napadov, katerim je v jesenskem času panj izpostavljen, imajo čebele ves ta letni čas pri žrelu ali pa tudi zunaj na bradi stražo, dokler jih mraz ne prisili, da morajo v panj. Straža odganja roparice in druge sovražnike, kakor ose, čmrlje itd. in če je le sila, začnejo šumeti, da sè šumenjem vedno več in več čebel iz panju v pomoč prikličejo, da jim v hudem boju pomagajo zmagati sovražnika in ga ali pokončati ali pa v beg pognati, ter ga tako zagotoviti, da v tem panju ni nikakoršnega plena zanj pripravljenega.

Ko so si čebele že dovolj živeža za zimo oskrbele, čaka jih še mnogo drugih opravil. Bližajoče se mrzle noči in hladni vetrovi jih spominjajo, da se zavarujejo pred zimskim mrazom. Skrbno zadelajo vse špranje in razpoke v panju, da ne more po njih mraz v panj dohajati, ali pa vročina iz njih zginjevati. Če pa mraz le še huje pritiska, zadelajo še žrela, ako jih čebelar sam ni izožil (pritaknil). Dobro se zavarujejo pred mrazom.

Poleg tega oskrbovanja pa nikdar ne pozabijo snažnosti v panju, do pozne jeseni, če le vreme količkaj dopusti, hodijo posamezno iz panja se očedit; ako pa toplota pritisne, vréjo kar trumoma iz panju, da se zunaj okrog letajoč oprosté blata ter da tako nesnago, ki bi sploh (ako bi bilo hladno in slabo vreme) v panju ostala, na prostem pusté. Ako pa v takem slučaju hladen vetrič potegne, pocepa

jih veliko, ker mraz jim pretrese ude, da otrpnjene, na potu opešajo, popadajo na zemljo in se nikdar več ne vzdignejo, — ubožice tam žalostno poginejo.

Pozneje, ko se jesen že koncu nagiba in noči vedno bolj mrzle postajajo, ostanejo čebele v panju; združijo se v med satovjem viseče gručice, ki pa vsled vednega stiskanja ene k drugi s časoma bolj in bolj goste postajajo. V takih gručah — grozdih — počivajo dolgo in dolgo, dokler ne nastopijo zopet bolj topli dnovi, kar se navadno konec zime zgodi. Tudi v solnčnih in toplih zimskih dnovih čebele izlete, da se osnažijo, a pred ko morejo, zopet nazaj izleté in tam se zopet združijo okrog svoje kraljice v viseče kepe, kakor otroci okrog svoje matere, le s tem razločkom, da je pri čebelah navada, da čebele matici strežejo, a v človeški družini streže mati svojim otrokom.

S pretakajočim se jesenskim časom zmanjšuje se tudi število cvetic. Vedno manj je takih, ki svoje cvetove čebelicam odpirajo, a nazadnje tudi to malo število cvetov zaspi in se vleče k zimskemu počitku, tako čakajo potem veselega pomladnega prihoda. Čebele pa se zbirajo okrog svojega založišča, ter tu počivajo in se krepčajo za obilico dela, ki jih v prihodnjem pomladi čaka.

—y—

Griža, huda bolezen čebel.

Griža je kakor plesnoba, jedna najnevarnejših bolezni pri čebelah, da pogostokrat uniči ves panj, tudi celo ves ulnjak. Griža se prikaže v spomladi ali v pozni jeseni. Spomladi takrat rada nastane, kedar čebelam po zimi ni dana ugodna prilika, da bi izletele se očistiti; v jeseni pa pri kmalu nastopivšem mrazu, ki čebelam kar naenkrat zabrani očiščevalno izletovanje. Pogostokrat pouzroči to bolezen pozna paša; kajti dokler je paša, čebele pridno berejo, ter si polnijo prazno satovje, dok da ni slednji kotiček njih panju napolnjen. Če se jim pa zima pred duri približa, spravijo se v zimsko bivanje in nemajo priložnosti, da bi med, ki so ga zadnje dneve nanosile, očistile. Ker pa ta neočistena hrana ni še popolno zrela in ugodna za uživanje, dobé čebele od nje bolezen — grižo — včasih že v mesecu decembru, če v tem času ne morejo več izleteti, da bi se očistile.

Bolezen griža prikaže se pri čebelah tudi takrat, kedar jedó nezdravi med. Takemu medu se prišteva smrekov, jelkov in oni med, ki ga čebele naberejo od listovne uši, kajti vsak teh medov ima že sam na sebi tvarino v sebi, ki je želodcu čebelinemu na kvar.

Ako čebele preveč cvetličnega prahu uživajo, se jim griža še bolj shujša. Pravijo, da cvetlični prah rabi čebelam v čiščenje medu; če je to resnica, je tudi razumljivo in razvidno, da čebele, ki imajo grižo, veliko cvetličnega prahu pri sebi nosijo. One bi rade s prahom očistile še neočiščeni med, da bi se tako zavarovale pred boleznijo in si k zdravju pomagale, a v tem slučaju si le več škodujejo, kakor koristijo.

To pogubonosno bolezen prouzroči tudi motenje in nadlegovanje čebel. V čem pa obstojé taka motenja in nadlegovanja?

a) Motenje pouzroči trkanje in razbijanje pred čebelnjakom ali pa po čebelnjaku, po panjovih. Vsako tako počenjanje se mora varovati in zabraniti; ako se to ne zgodi in se po čebelnjaku in panjovih tolče, se čebele vznemirijo, planejo po medu in ga več, kot jim ga je treba použijejo. Vsled tolikšnega užitka medu so čebele prisiljene, neporabljive ostanke (blato) iz sebe dati, in če jim vreme zabranjuje izleteti, osnažijo se kar v panju.

b) Miši, žolne in senice so tudi nadlegovalke čebel. Prve vsled njih neprijetnega duha, katerega v panju zapusté, ako noter pridejo. S tem prisilijo jih k izletu. — Žolne in senice pa jih vznemirjajo s trkanjem in kljuvanjem.

c) Največji nadležnež je pa solnce. Kakor hitro žrelo obsije, vznemiri čebele in jih vabi na prosto, se ve da vedno na stroške medene zaloge.

d) Hitra sprememba toplote in mraza v panju je tudi vzrok, da nastane griža.

Vse te nezgode silijo čebele k obilnem zauživanju medu, kar prouzroči veliko množino blata v čebelah, tako da so prisiljene, se blata otresti. Naravnim nagonom pa ne storé tega v panju, temveč zunaj in večinoma vedno med letanjem. Pomisliti je le treba, če je mogoče izleteti, če stanovitni mraz ali sploh neugodno vreme čebel ne prisili, da se blata kar v panju ne očistijo in ga zadržujejo? Ne! Ker se črevo, v katerem je blato, vsled predolgega zadrževanja jedilnih preostankov vname, zgubé svojo nesnago kar v panju, se na ta način onesnažijo, pa ne samo sebe, temveč tudi žrelo in svoje lastno stanovanje. Vsled omenjenega nenaravnega nategovanja umrje velik del čebel v panju ali pa popadajo pri žrelu vun in otrpnejo.

Varovati se bolezni je bolje, kakor pa se zdraviti. To pri večji del bolezni uporabljivo pravilo velja pred vsem pri čebelni griži. Bolezni se pa obvarujemo, če vse njene vzroke odstranimo, a tega vselej ne moremo.

Vendar se vsem zgoraj navedenim prouzočevalnim vzrokom lahko v bran postavimo, se ve da le z veliko previdnostjo. Najbolje je, če čebelar oskrbimo jeden ali dva očiščevalna izleta; če s tem čebelar k očiščenju pomagamo, pomagano je tudi čebelnemu zdravju. Dalje se morajo čebele postaviti v miren in varen kraj, kjer niso čebele nikdar vznemirjene in so varne pred njih zimskimi sovražniki. Ker griža vsled užitja slabega medu nastane, je tudi dobro, če se slabi med v jeseni odstrani in z dobrim nadomesti.

Če se je pa bolezen že prikazala, naj se, kakor hitro se je to zapazilo, in če je še pravi čas, tej nesreči po moči v okoliščini pride, ker en sam izlet jo prežene. Skuša naj se tedaj na ta ali oni način kak izlet prouzočiti.

Večkrat pa vreme ne pripusti. Takrat naj se pa skuša na sledeči način: Če sicer solnce sije, a hladen veter vleče, da čebele ne leté iz panja, vzame naj se panj in nese v toplo izbo, kjer naj se, če je mogoče postavi na solnce. Pred panj naj se naredi iz mreže, bodi si iz železne ali prejnate, precejšene, a dobro zaprt prostor. Zdajci potrkaj se na panj, kakor takrat, kadar kdo roja jemlje. Čebele bodo pridrvile iz panja in se po mreži nasedle, se tam očistile in tako grižo pregnale. V tem zaprtju naj ostanejo eno uro, potem naj se pa s tabakovim duhom preženejo nazaj v panj in ta naj se potem postavi nazaj v čebelnjak.

Najboljše sredstvo je tedaj, bolne čebele prestaviti (v drug panj predežati), če je panj s premakljivim delom. V tem slučaju naj se panj, v katerega se bodo čebele predežale, ogreje s toplim kamenjem ali železom; tudi zažgana slama ga dobro ogreje. Na to se deneta dva zadelana, a ogreta satova v panj in čebele se na nju otresejo. Zamazano satovje iz starega panja se odstrani in valilni prostor, kolikor je le mogoče, zmanjša.

Za ozdravitev griže rabijo čebelarji pripravo, ki ima obliko male žepne svetilnice (laterne), in kratek dimnik. V tej pripravi gori mala lučica špirita. Na luč se strese nekoliko salicilne kisline, ki se pri tem, ko gori, v hlap spremeni. Ta hlap pa očisti slabi zrak v panju in prouzroči ozdravljenje.

Pravijo, da tudi muškatov oreh veliko pomaga. Četrť oreha, zdrobljenega v v prah, dene se na malo deščico. Ta se vtakne pod satovje. Ta smlet oreh ima hud duh, katerega po panju razširi, ter lastnost ima, da čebele na novo poživí in nezdravo soparo uniči.

Dandanes je poleg teh še več družih sredstev, s katerimi marljivi čebelarji svoje bolne čebele zdravijo. Dobro bi bilo, ko bi vsakdo hotel način, na kateri je svoje, na griži bolne čebele ozdravil, v tem listu naznaniti, da bi se še drugi čebelarji po njih ravnali. Potem pa, ko bi bilo ktero sredstvo za dobro spoznano, bi se moglo še le prav gorko priporočati.

—x—

Med — zdravilno sredstvo — zoper davico pri prešičih.

Da se med pogostokrat pri raznih zdravilih vporablja, je sploh že vsakemu čebelarju znano in je pri vratni vnetici sploh v navadi, da se galun v vodi raztopljen in potem z obilo medu zmešan, rabi, gergrajoč v grlu, kot zdravilo zoper to bolezen. Med pa ne pomaga samo človeku, ako ima vratno vnetico, davico, ali bolj „nobelj“ rečeno, a n g i n o, temveč tudi pri živalih. Ta bolezen se prav pogostokrat prikaže pri ščetinovcih. Poskusilo se je tedaj, bi li ne bil tudi v tem slučaju med zdravilen pripomoček proti tej nadležni in pogostokrat nevarnej bolezni. In ker je večina naših p. n. naročnikov tudi takih, ki imajo rille v svinjaku, hočemo tu navesti, kako in kaj naj se v taki bolezni postopa.

Znano je, da ta bolezen ni drugzega, kakor vroča, trda in napeta oteklina vratu okrog požiralnika, tako, da prešič težko diha in še težje požira. Ako je pa prešič vendar še toliko dober, da more še vsaj redko reč pogoltniti, je še upanje, da ozdravi, ako pa tega ne more, pretí skoro neizogibljiv pogin.

Marsikdo bode že vedel, da je moč raztapljajočega se medu zelo olajšavna, in to bilo je nekemu posestniku tudi dobro znano. Prigodi se, da zbolé njegovi prešiči in da dobé vsi bolezen davico. Vsem vratovi močno zatečejo in vsled oteklina prešiči niso mogli že ničesar požirati, le še dihalí so, pa še to z veliko težavo. Kmetič rad bi dal prešičem kako reč, ki bi po njih naprej gnala, a ne more ničesar v nje spraviti. Domisli medu. Precej ukaže stolči nekoliko solitarja v prah, in tega pomeša z medom, da naredi gosto testo. Iz tega naredi kroglice, kakor debel oreh velike, in jih bolnim živalim v zadnji del goltanca potisne. V to svrho se gobec odpre in se v njega počez vtakne okrogel les med zobé, tako da je jezik pod lesom in da se živali lahko tak kos testa nad lesom prav daleč v goltanec potisne, potem pa se les hitro iz gobca vzame.

Ko je oni posestnik to nesrečo pri prešičih imel, bilo je precej mraz, zato prenese prešiče v sobo na gorko slamnato ležišče pri peči. Tu ležé nekoliko časa prav mirno, v tem času se vsled gorkote in vsled vlažnosti v goltancu začneta med in solitar tajati, in prešiči so bili primorani, ono reč požreti. Olajšala jim je ta zmes zaprtino v goltancu. Precej na to poda kmet prešičem zmešanega kislega mleka, kateremu tudi nekoliko raztopljenega solitarja pridene. To mleko jih je hladilo, zato so ga hitro pogoltnili. Na to dá jim zopet onega testa in potem mleka, na kar se bolezen zmanjša. Tako se je to delo ponavljalo, dokler niso prešiči začeli kar sami jesti. Zdaj dajal jim je čisto mleko in prešiči so popolnem ozdraveli.

To pa ni edin slučaj, temveč nasvetoval je to drugim, ki so imeli tako bolne prešiče, a skoro vselej je pomagalo. On sam je rad sosedom to opravljal, le da bi

se bolj do popolnega prepričal, ali se sme z vso gotovostjo na ta pripomoček zanesti. Večino prešičev je ozdravil, a vseh ne; no, pa to ni čudno, vsaj nobeno zdravilo ni tako pripravljeno, da bi vselej in v vsakem slučaju pomagalo. Toliko se pa mora reči, da je bila ozdravljenih prešičev velika večina, mimo onih, ki so poginili. Dalje je pa tudi to, da se to zdravilo sme vsakemu prešiču brez škode dati, in ker tudi ne zahteva nobenih posebnih stroškov. Malo medu bo že vsak čebelar še imel, in solitar se dobi v vsakej navadnej prodajalnici in tudi ni drag. Poskusiti je treba in prepričal se bode vsak o istinitosti tega pripomočka.

—x—

Obrezovanje drevesec v drevesnici.

Umni sadjerejec mora vedno gledati na to, da izredi v drevesnici krepka in močna drevesa. Z dobrimi in zdravimi peškami, s pomočjo ugodnega vremena, z dobrim pridnim obdelovanjem zemlje bo to gotovo dosegel. Verh tega je treba, in to je glavna reč, umno obrezovati stranske mladike drevesec.

In to obrezovanje se celo pogreša; in tedaj ne morejo drevesca krepka biti in podlago dobiti za močno steblo, tudi če so v drevesnici. Navadno rastejo v drevesnicah drevesca na kviško tenka kot šibe; le s pomočjo stranskega kola postanejo ravna. In kedar se potem presadijo na določeno mesto, so in ostanejo tenka, šibka drevesca; veter jih maja in vpogiba do tal. Vsled neugodnosti ne rastejo dalje, ne razvijajo se in postanejo tudi nerodovitna.

Že v mladosti je treba skrbeti, da dobi drevo krepko in močno steblo; posebno naj se gleda na to pri jablanih in hruškah, ki rastejo navadno le na dolgost, a le malo na debelost. To dosežemo lahko z umnim obrezovanjem drevesec v drevesnici.

Glavno opravilo obstoji v tem, da se polovica ali vsaj tretji del verhovne, glavne mladike in sicer vsako pomlad odreže. Naj bode že mladika ali iz cepiča ali pa iz necepljenega drevesca, ki se ima presaditi, povsod naj se to obrezovanje toliko let zaporedoma ponovi, dokler ne doseže potrebne debelosti in visokosti, vsaj 4—5 čevljev (126—157 centim.).

Le pri takih drevescih ali cepičih, pri katerih so verhovne in stranske mladike že same od sebe močne, se tako obrezovanje opusti.

Drugo pomlad, ko je drevesce jedno leto staro, odreže se 2 palca (5 centim.) visoko verh mladike in sicer nad onim popkom, ki je odmenjen za prihodnjo vrhovno mladiko. Popki, ki leže med za prihodnjo mladiko omenjenim popkom in zarezo, se odstranijo, da nastane tako nad popkom 2 palca (5 centim.) dolg rogelj.

Vsled tega reza se bodo popki celo okrepčali, ki se nahajajo pod njim. Redilni sok, ki se nahaja v drevescu, ne more gnati naravnost na visokost, ampak zaostaja bolj v stebelu in popki poženejo vsled tega krepke mladike.

Krepkeje pa so mladike in več je na njih perja, več dobiva drevesce hrane, ložej se okrepča.

Ko je mladika, ki je pognala iz zgornjega popka v poletji zrastle za 8—10 palcev (20—25 centim.), priveže se z nekoliko širokim ličjem k omenjenemu roglju, da raste ravno na kviško. Vsem drugim stranskim mladikam se ravno takrat odšči-pnejo tudi verho, da ne rastejo več toliko na dolgost in da poženejo več perja, za boljši razvitek celega stebela. Ko je glavna mladika dobila popolnoma ravno rast,

odreže se omenjeni rogelj, a gladko in poleg mladike; rana pa se zamaže z drevesnim voskom. Najbolje je, da se rogelj meseca julija odreže, ko je mladika doveršila prvo rast. To obrezovanje naj se ponavlja potem dve ali tri leta zaporedoma dokler ni drevesce popolnoma krepko in ima močno steblo, da zamore tako tudi krepk in močan verh razviti.

Obrezovanje družega leta se razločuje od prvega le v tem, da se zgornji popek, ki je odmenjen za verhovno mladiko, na nasprotni strani popka prvega leta pusti. Tako dobiva drevesce lepo ravno rast, med tem, ko bi le enostransko rastlo, ako bi se verhna mladika vedno le iz enostransko ležečega popka odgojevala.

V drugem letu naj se odstranijo tudi vse močne stranske mladike, pa le tam, kjer je drevesce že dobilo primerno stebelno debelost. Če se stranske mladike puščajo predolgo časa, postanejo premočne in rane so potem pri obrezovanju prevelike, kar škoduje drevescu ne le gledé na njegovo rast, nego tudi na njegovo lepoto. Rane se morajo precej zamazati z drevesnim voskom.

Rekli smo že, da potrebujejo tako obrezovanje v drevesnici posebno hruške in jablani, ker rastejo zelo hitro na visokost, a le malo na debelost. Veliko boljši na debelost stebela se razvijajo češplje, slive, posebno pa črešnje, pri katerih se le redkokrat to obrezovanje potrebuje. Le slaba šibka drevesca tedaj naj se tako obrezujejo; pa stranske mladike naj se prej odstranijo že v jeseni prvega leta, nego pri hruškah in jablanih, pri katerih steblo bolj počasi raste na debelost.

Orehu in kostanju se nikdar ne obrezujejo verhovne mladike, in sicer zaradi njih redkega sterženja. Dvakrat, ali pa vsaj enkrat se jim pa vendar vsako poletje morajo odstraniti vse stranske mladike, ki so že predebele ali pa nepotrebne za razvijanje stebela. Če ostanejo drevesca, ki so že popolnoma odgojena, še eno leto v drevesnici, naj se jim na pomlad one stranske mladike, ki ostanejo za verh, na 4—6 očes porežejo, le srednji mladiki verha se pušča nekoliko očes več, da naredi verh lepo piramido.



Kako se onemogla in zanemarjena drevesa zopet okrepcajo.

Bolezen potlači človeka; prej zdrav in čverst, postane sedaj otožen: glava mu sili v tla, roke so mu nadležne, tudi noge; nič prav mu ni. Treba je iskati zdravnika in zdravila. — Tudi drevo onemore, nič več ne rodi prav, sad še celó popolnoma zaostane. Kaj storiti? Je-li drevo bolno? — Taka je! Kaj je pa krivo nerodovitnosti? Velikokrat naša terda nehvaležnost, ki ne privošči drevesu, kar mu gre, da zamore našim tirjatvam vstreči. Naša zanikernost mu ugrabi rodovitnost, katero edino večkrat pri odgojenji drevesa uporabljamo. Zemlja, v kateri se solzi in stoka drevo, nema gnoja; drevo ne more rasti, ne more se razvijati. Večkrat tudi skopamo drevesu, kedar ga sadimo, že mertvaško jamo, ker ga stavimo pregloboko. Naleze se drevo vsled tega bolezni, vidoma hira in hira, dokler pogine. Tedaj nikar saditi drevesa pregloboko, kajti to jim je zelo škodljivo.

Paziti moramo dalje na to, da se verh v prvih letih primeroma okrajšuje, da se z drevja stara koža posterže. Ako tega ne storimo, dobi verh nepravilno rast, počne hitro roditi, zato pa tudi hitro opeša.

Enako škodljivo je tudi, ako pustimo drevesu staro mertvo skorjo, pod katero gnezdiijo merčesi, ki so pravi drevožerci. Le dobro osnaženo drevo bo zamoglo tudi dolgo časa roditi. Vendar ne smemo pa toliko kože ostergati, da bi drevesu škodovalo.

Četerti vzrok tiči v tem, da se rane in zarezi ne zamažejo z voskom, vsled tega nastane velikokrat bolezen trohnohe.

Peti vzrok nahajamo velikokrat v zemlji sami, posebno v njenj globočini, ako ima preveč kremenika, ali, ako je podlaga, v kateri se korenike širijo, preveč kamnita ali pa tudi močvirna. V prvem slučaju zamoremo pomagati z gnojenjem, v drugem pa ako nepotrebno vodo odpeljemo. Krivo je včasih tudi podnebje, ki ne ugaja drevesu, drevo ostane nerodovitno; najbolje storimo, da tako drevo precepimo, kakor smo omenili pri precepljenji.

Lahko bomo pa tudi nerodovitnost odstranili, ako to dejansko izpeljemo, kar smo prej deloma po nemarnosti zamudili — namreč da drevo dobro in umno oskrbujemo.

K.

Naši dopisi.

Izza Mžaklje. Pripeljali smo čebele domov, ter pregledali in pretehtali, če so na paši kaj nabrale. Nekaj je bilo, hvala Bogu! a toliko pa vendar ne, kakor lansko leto. Predolga avgustova suša je bila temu uzrok. No, pa da bi le vselej take bile, kakor letos, bi tudi še bilo. Nekateri čebelarji sicer pravijo, da so njih čebele na ajdovi paši prav slabo brale; vse je mogoče, ker nobeno žito vsako leto po vsej deželi enako ne obrodi, in tudi čebele niso zmirom povsod enake. Letos je toča čebelam mnogo škodovala, uničila je ravno cvetočo ajdo, in jesenske paše bilo je konec. Jaz sem si za zimo pridržal 15 panjov, vsi so precej težki, malokateri je spod 20 funtov. Upam, da bodo vsi srečno prezimili. Spravil sem jih že pretečeni teden v zimski čebelnjak, kjer jih bomo pustil do konca aprila.

Žalostno se oziramo po sadnem drevju, ki stoji prazno. Težko nam dé, ko slišimo in beremo, koliko denarja bodo letos Spodnje-Štajerci za prodano sadje dobili. Pri vsej tej žalosti nas pa navdaja up, da bode prihodnje leto tudi pri nas boljše. V petek pred žegnansko nedeljo začel je pri nas sneg naletavati. Padlo ga je toliko, da ga je bilo v ravnini ped debelo. Drevje, še vse z listjem obdano, je pokalo in se lomilo pod silno težo snega. Veliko drevja je zelo poškodovanega, tako, da bo skoraj gotovo poginilo.

—tj—.

Glavni imenik društvenikov.

I. Častni udje.

1. Visokorodni gospod Julius grof Falkenhayn, c. kr. minister poljedelstva itd., na Dunaji.
2. Preblagorodni gospod Andrej baron Winkler, c. kr. deželni predsednik itd., v Ljubljani.
3. Visokorodni gospod Gustav grof Thurn, deželni glavar, predsednik c. kr. kmetijske družbe kranjske itd., v Ljubljani.

II. Splošni udje.

J. Wucherer, pos. v Lescah.
J. Vidic, pos. v Lescah.
J. Kosmač, pos. v Radoljci.
J. Zavelcina, ključar na Savi.
Janez Ferjan, pos. na Savi.
Janez Repe, pos. na Savi.
J. Rozman pri Starifužini.
J. Tomažovec v Zabreznici.
Akadem. društvo Slovenija na Dunaju.

Franjo Kadunc, župnik v Dragi.
Anton Pirc, pos. v Tolstimverhu.
Tadej Špik, pos. v Krivi Vrbi.
Matija Rener, pos. v Zagradi.
Janez Ovčjak, župan, Vrhe.
Anton Kesnar, katehet, Celovec.
Šola v Spodnji Šiški.
Jože Mrhar, pos. v Bukuje.
Fran Dolinar, čebelar na Svici.

Ivan Kotar, bukvozev v Kamniku.
 Fr. Ladinig, ključar, Gutenstein.
 Gašper Mörtel, pos. v Dolah.
 J. Šoklič, župan v Koroškibeli.
 Štefan Mlakar, pos. na Rakeku.
 Janez Pirc, pos. v Kampiljah.
 Jože Dolinar, učitelj v Mavčicah.
 Janez Gogala, pos. v Hrašah.
 Fr. Finžger, krojač v Doslovčah.
 Martin Kovačič, v Mošnjah.
 Janez Matko, pos. v Bitinji.
 Jože Rozman, pos., Trebnje.
 Fran Gaertner, učitelj v Sorici.
 Anton Kadunc, učitelj v Banjiloki.
 Josip Turk, učitelj v Grahovem.
 Šola v St. Vidu nad Ljubljano.
 Jan. Lenart, župnik na Tinji.
 Martin Drčar, župnik v Medvodah.
 Anton Belec, pos. v St. Vidu.
 Učiteljska knjižnica v Sp. Logatcu.
 Janez Kozinc, kaplan pri Sv. Križu.
 Fran Podlogar, župan v Gobi.
 Leopold Pegan, učitelj na Preloki.
 Jože Vovk, pos. na Jesenicah.
 Karol grof Lanthieri, v Vipavi.
 Adolf pl. Kappus-Pichelstein, pos. v
 Kamnigorič.
 Janko Toman, učitelj v Hotiču.
 Martin Petkovšek, pos. v Lipljah.
 J. Treven, nadučitelj na Blokah.
 Jakob Klopčič, pos. na Vrhpolji.
 Fran Kovač, trgovec, Lož.
 Fran Mavec, krčmar v Borovnici.
 Janez Virant, župnik, Mehovo.
 Štefan Jaklič, župnik v St. Vidu.
 Jože Ručigaj, c. kr. žandar na Jesenicah.
 J. Mali, učitelj na Dobravi.
 Franc Govekar, nadučitelj v Šiški.
 Ignac Fertin, duh. pomočnik, Stariterg.
 Anton Lenasi, kurat na Colu pri Vipavi.
 Lovro Letnar, učitelj na Dolu.
 Primož Peterlin, župnik pri sv. Lenartu.
 Janez Berlic, beneficijar v Kropi.
 Ign. Ključevšek, župnik pri sv. Mihelu.
 Franc Spendal, administrator v Tržiču.
 Karol Kotnik, pos. na Verhniki.
 Janez Hofstetter, dekan v Postojni.
 Janez Tomšič, župan v Velikih Laščah.
 Ljudska šola v Velikih Laščah.
 Anton Jamnik, župnik v Sorici.
 Franc Grebene, pos. v Velikih Laščah.
 Jože Kerčon, župnik v Predosljah.
 Toma Kajdiž, župnik v Vodicah.
 Šimen Jan, župnik pri sv. Trojici.
 Jurij Jaklič, župnik v Gotenici.
 Anton Domicelli, vikar v Črnem Vrhu
 pri Idriji.

Matej Jereb, župnik v Stopičah.
 Andrej Žumer, c. kr. okr. šolski nad-
 zornik v Ljubljani.
 Matija Gabrejna, podžupan na Unici.
 Franc Boncelj, župnik v Dražgošah.
 Boštjan Leskovec, pos. v Spodnji Idriji.
 Lavoslav Zaletel, kaplan v St. Vidu.
 Lavoslav Abram, nadučit. v Kostanjevi.
 J. Pavlič, c. kr. poštar v Škofjiloki.
 Matija Modic, pos. v Bloški Polici.
 Luka Knific, učitelj na Trati.
 Dr. Janez Mencinger na Krškem.
 Jože Pogelnik, pos. v Podhomu.
 Dr. Karol Gestrin, c. kr. okrajni sodnik
 v Kostanjevi.
 Jože Ovšan, c. kr. nadg. v Kostanjevi.
 Franc Gregorič, c. kr. davk. pristav v
 Kostanjevi.
 Fran Simonič, župan pri sv. Urbani
 blizu Ptuja.
 J. Ručigaj, pos., Dobeno.
 Dr. Jurij Sterbene, dekan v Leskovcu.
 Matevž Flis, pos., Stobe.
 Jože Rozman, Trebnje.
 Ivan Pavlin, c. kr. gozdni varuh v Ko-
 stanjevi.
 Janez Dovič, župnik v Mirnipeči.
 Miha Kotnik, župn. oskrb. v Senčurju.
 Gregor Maloverh, župnik v Stranjah.
 Janez Rogar, pos. v Kranjski gori.
 Janez Mesar, župnik v Boh. Bistrici.
 Franc Papler, nadučitelj v Borovnici.
 Dragotin Žitnik, pos. v Borovnici.
 Ivan Poženel, nadučitelj na Uncu.
 Martin Potočnik, učitelj v Sori.
 Bralno društvo v Poljanah.
 Jože Raktelj, nadučitelj v Ribnici.
 Blaž Hudovernik, pos. v Vel. Laščah.
 J. Kaplenik, župnik na Blokah.
 Lorenc Rus, pos. v St. Vidu.
 Čitalnica v St. Vidu pri Ljubljani.
 Anton Ozimek v Dol. vasi pri Ribnici.
 Josip Krese, župnik v Strugah.
 Luka Svetec, c. kr. notar v Litiji.
 Dr. Jožef Vošnjak v Ljubljani.
 Josip Suša v Sotini.
 Nadoslav Potěpan, obč. predst. v Dolnjem
 Zemnu.
 Jakob Žumer, župan v Gorjah.
 Rihard Šraj, c. kr. poštar v Leseah.
 Štefan Homan, pos. v Žminecu.
 Franc Omersa, trgovec v Kranji.
 E. Kramar v Gorici.
 Oroslov Dolencec, trgovec v Ljubljani.
 Mat. Rant, učitelj na Premu.
 Vinko Levstek, nadučitelj in okr. šolski
 nadzornik na Verhniki.

Janez Bolta, kaplan na fari pri Kostelu.
 Matija Hudovernik, učitelj v Dobropolji.
 Jožef Hudovernik, pos. v Zaspu.
 Leopold Zupin, učitelj v Brusnicah.
 Franjo Trsar, pos. na Vrhnikih.
 Vinko Majdič v Kranji.
 France Globočnik na Dobravi.
 Florijan Zorko, župan v Družinski vasi.
 Janko Žirovnik, nadučitelj v Gorjah.
 Josip Traven, učitelj v Naklem.
 Anton Lušin, župnik na Homeu.
 Anton Žibert, učitelj na Ježici.
 J. Robič v Kranjski gori.
 Pavel Borštnik, učitelj v Banjiloki (Kranjsko).
 Slov. kmetsko polit. društvo v Slatini.
 Viljem Gebauer, učitelj v Tržišah.
 Ljudska šola v Rovtah.
 Janez Marušič, vikar v Nabrežini.
 J. Levec, pos. v Mengšu.
 Gregor Jakel, župnik v Rudniku.
 Matevž Beve, uradnik v Boh. Bistrici.
 Josip Svetina, učitelj v Šmariji pod Ljubljano.
 Jože Poklukar, kaplan v Vačah.
 Franc Gustin, trgovec v Metliki.
 Franjo Porenta, župnik v Sori.
 J. Barbo, posestnik v Rateževim brdo.
 Karol Klinar, duhoven v Novemštrfu.
 Ivan Ev. Borštnik, nadučitelj v Šmariji pod Ljubljano.
 Ignacij Koren, kaplan v Toplicah.
 Miha Barbo, vikar v Rudolfovem.
 Josip Vrtačnik, župan na Dolu.
 Alojzij Keceč, učitelj v Ihanu.
 Martin Skubic, dekan v Ribnici.
 Narodna čitalnica v Šmariji pri Jelšanah (Stajersko).
 J. Kuralt v Kranji.
 Josip Vrbič v Bistri.
 Martin Slibar, dekan na Vrhnikih.
 Franc Rupnik, posestnik v Spodnji Konomli.
 Privatna šola v Spodnji Idriji.
 Ignacij Vrančič, župnik v Zagradcu.
 Matija Petrič, učitelj v Strugah.
 Josip Franke, nadučitelj v St. Petru.
 Janez Švarcel, posestnik v Prevojah.
 Janez Renko, pos. na Premu.
 J. Sedlar, pos. v Rakovci.
 Ivan Adlešič, pos. v Adlešičah.
 Jože Bižal, posestnik v Predragu.
 Janez Baša, pos. v Bitnji.
 Anton Gruden, pos. v Rejтах.
 Franjo Tomažič, pos. v Janževem Brdu.
 Josip Ogorelec, pos. na Razdrtem.
 Ivan Borštnik, pos. v Dolji.

Alojzij Domicelj, c. kr. poštar v Zagorji pri St. Petru.
 Janez Škerjanec, kurat v Harijah.
 Anton Ponikvar, župnik v Knežaku.
 Jože Lavtižar, pos. v Podkažem.
 Jakob Aljaž, župnik na Dobravi.
 Anton Požar, nadučitelj v Knežaku.
 Martin Zarnik, nadučitelj v Trnovem.
 Matija Potočnik, pos. v Mošnah.
 Anton Rus, pos. v Bledu.
 Franjo Brence, obč. tajnik v Hrašah.
 Jože Mulej, pos. na Studenčicah.
 Anton Meršol, župan v Hrašah.
 Janez Gogala, posestnik na Studenčicah.
 Jakob Dolenc, župnik na Igu.
 Franc Klinar, učitelj v Hrušici.
 Janez Lunder, duh. v Trnji.
 Lorenc Arko, nadučitelj v Sodražici.
 Jurij Sore, župnik na Kerki.
 L. Aljančič, pos. v Bistrici pri Tržiču.
 Dr. J. Wurner, zdravnik v Kostanjevici.
 Ottomar Sever, c. kr. nadpoč. in pos. v Kostanjevici.
 Alojzij Žitnik, pos. na Grosupljem.
 Jožef Žnidaršič, pos. v Dobremopolji.
 Jože Legat, pos. na Bregu.
 Franc Prešern, pos. v Zabreznici.
 Jože Novak, pos. na Jami.
 Franc Soklič, pos. v Lomu.
 Avgust Malej, pos. na Fužinah.
 Anton Vrančič, učitelj v Zagradcu.
 M. Ambrožič ml., v St. Petru (Kranjsko).
 Jakob Valenčič, mlinar v Stružniku.
 Gregor Jesenko, fuž. oskrbnik, Belapeč (Weissenfels).
 Anton Žagar, trgovec v Brodu na Kulpi.
 Lovro Mencinger, župnik na Golem.
 Matija Gerzin, žup. oskrb. v Banjiloki (Kranjsko).
 Janez Oblak, župnik v Borovnici.
 Lorenc Krištofič, župnik v Kovarji.
 Franc Rihar, župnik v Planini.
 Jakob Pretnar, nadučitelj v Srednjivasi.
 Franc Brulec, župnik na Dolini.
 Andraž Veržič, zeljar na Smolincih.
 Blaž Rakar, pos. v Žirovnici.
 Janez Čop, pos. v Mostah.
 Jernej Poklukar, pos. v Grapčeh.
 P. Režek, žup. v Staremtrgu pri Poljanah.
 J. Dralka, c. kr. vladni svetnik v Ljubljani.
 Jernej Jarc, župnik v Dolu.
 Martin Peruzzi, Lipe.
 Jožef Mesner, nadučitelj v Komendi.
 Janez Gams, pos. v Loki.
 Valentin Golar, krčmar na Svetji.
 Blaž Silar, pos. na Verbi.
 Anton Aleš, dekan v Semiču.

Josip Petrič, c. kr. vl. ofic. v Ljubljani.
 Vekoslav Janež, pos. v Krškem.
 Valentin Treven, trgovec v Idriji.
 Jožef Prezča, župnik v Pečah.
 Janez Valant, pos. v Novi vasi.
 Jernej Janša, pos. v Mojstrani.
 Jože Olifčič, pos. v Zapužah.
 Anton Arko, pos. v Ribnici.
 Alojzij Žitnik, pos. v Grosupljem.
 J. Auser, učitelj na Boh. Beli.
 Jurij Baloh, pos. v Mostah.
 J. Bulove, trgovec v Radoljci.
 J. Dežman, pos. v Lipenci.
 Matija Ferjan, pos. na Seli.
 Egidij Jeglič, pos. v Begunjah.
 Anton Kutnar, učitelj v Žužempergu.
 Anton Kladva, pos. v Zaspah.
 Jernej Malej, pos. na Brodu.
 Franc Šušteršič, pos. na Lancovem.
 G. Specler, učitelj v Begunjah.
 F. Trojer, učitelj na Bledu.
 F. Pirih, šef žel. postaje v Kranju.
 Franc Valjavec, pos. v Lešah.
 Šimen Pristov, pos. na Selu.
 Franc Zupan, pos. v Zgošah.
 Anton Žnidaršič, pos. na Premu.
 J. Zupan, pos. v Žerovnici.
 Janez Pavlin, pos. v Malim Naklim.
 Alojz Hočevar, pos. v Želimljah.
 Anton Knez, trgovec v Šiški pri Ljubljani.
 Blaž Justin, župn. oskrb. na Črnimvrhu
 pri Polhovem Gradcu.
 Alfons Gašperin, čebelar v Radolni.
 Andrej Rekar, pos. na Planini.
 M. Benedek, posestnik pri sv. Križu pri
 Litiji.
 Ivan Lah v Šmariji pod Ljubljano.
 Šola pri sv. Križu pol. Turna pri Litiji.
 Fani Setina, supruga c. kr. državnega
 opravnika v Rudolfovem.
 Andrej Hafner, pos. v Žabnici.
 Jakob Wirt, pos. na Igu.
 Janko Gradišar, vrtnar v Celji.
 Josip Kržič, trgovec v Borovnici.
 Josip Primic, obč. svetovalec v Glineku.
 Janez Klemenc, pos. v Lomu.
 Janez Jalen, pos. v Breznici.
 Franc Leber, pos. v Žerovnici.
 Valentin Zima, čebelar v Radolni.
 Anton Žgur, župnik v Ložkem potoku.
 Fran Arko v Doljnem Logatcu.
 Valentin Porenta, sadjerejec v Pivnu.
 Jernej Logonder, čeb. in sadj. v Pivnu.
 Peter Vartolj, župnik v Hinjah.
 Fr. X. Papež, zdravnik na Jesenicah.
 Pavel Razingar, pos. na Planini.
 Matija Rabič, rud. nadz. na Planini.

Anton Majer, nadučitelj na Jesenicah.
 Miha Šranec, mlinar na Jesenicah.
 Neža Klinar na Savi.
 Franc Razingar, adamč. na Planini.
 Janez Keršič, župnik na Jesenicah.
 Andrej Grčar, nadučitelj v Mokronogu.
 Jože Markež, pos. na Jesenicah.
 M. Hrovat, pos. in mes. na Jesenicah.
 Anton Treven, žup. in trg. na Jesenicah.
 Kr. Bratina, učit. pri Sv. Luciji (Tolmein).
 Jakob Gostiša, učitelj na Ajdovici.
 Anton Krčon, župnik v Vavtavi.
 Franc Žnidaršič v Zdenskivasi.
 Ivan Saucin v Dolini pri Trstu.
 Anton Ressenman, pos. na Jesenicah.
 Gustav Grossman, učitelj pri sv. Ivanu.
 Anton Petrič v Velkibloki.
 Jos. Golja, vikar na Kamnem.
 Janez Dekleva, čebelar v Petelinjah.
 Janez Media v Zagorici.
 Ivan Pipan, učit. v Čr. Vrhu nad Idrijo.
 Janez Modic, župnik na Prihovi.
 Franjo Jeglič, učitelj na Dovjem.
 Janez Ažman, župnik na Dovjem.
 Vinko Ogorelec, pos. in župan v Škofelji.
 Jožef Skočir v Tominu.
 Karl Prelesnik v Špitaliču.
 L. Kavalir, učitelj na Breznici.
 Anton Brenčič, pos. v Zibaršah.
 Karl Višner na Jesenicah.
 Janko Vdovč, oskrbnik v Turjaku.
 Ferdinand Žagar na Žagi.
 Anton Zarl, župnik v Podbrdu.
 K. Šavnik, mestni župan v Kranji.
 Martin Michor v Spodnjemdolu.
 Franjo Bogataj, učitelj v Boveu.
 Rokodelsko bralno društvo v Tominu.
 Lorenc Čuden v Gorjušu.
 Janez Zure iz Jame.
 Jakob Turk iz Jame.
 Fr. Zajc, c. kr. gozdnar v Dol. Logatcu.
 Janez Ferjan, pos. na Savi.
 Fr. Vončina, Zadlog, Čr. Vrh pri Idriji.
 Franjo Dular, učitelj v Semiču.
 J. Lipič, ml. in pos. v Doljah nad Vrbo.
 Janez Lohkar, pos. v Predstrugi.
 Florjan Rosman, učitelj v Dolini.
 Janez Sajovic, čebelar v Starivasi.
 Janez Jurančič v Andrenehi.
 Janez Jeglič, pos. v Begunjah.
 Martin Zaverl, župan na Dolgimbrdu
 pri Polžnikih.
 Alojzij Zupan, pos. v Doslovčah.
 Janez Presern, pos. na Vrbi.
 Anton Puhar, pos. v Poljčah.
 Klemen Dolžan, pos. v Zabreznici.
 O. Homan v Radoljci.

Viktor Gabriel Jelovšek, Vrhnika.
 J. Bulovec, Smokuč.
 Aleš Roblek v Radoljci.
 Jože Šarl v Poljčah.
 Iv. Murnik, ces. svetnik itd. v Ljubljani.
 Gustav Pire, tajnik e. kr. dež. kmetiške družbe v Ljubljani.
 Ivan Modic, trgovec, Novavas.
 Ivan Sušteršič, trgovec v Semiču.
 Franc Gros, učitelj v Predoslah.
 Adalb. Ribnikar, naduč. v Dol. Logateu.
 Karol Dremelj, nadučitelj v Cerknici.
 Anton Lavrič, trgovec v Planini.
 Janez Brenče, kaplan, Stari trg.
 Franc Kastelic, pos., Rudolfovo.
 Martin Sajovic, pos. v Olšeuku.
 France Cebular, dekan na Opčinah.
 Janez Mihelič, pos. v Sodevcach.
 Janez Tomšič, živinozdr. v Il. Bistrici.
 Jakob Porenta, kaplan v Staricerkvi.
 Janez Potočnik, župnik v Brezoveu.
 Mih. Kotnik, duhovnik v Vogljah.
 Ivan Bantan, nadučitelj v Dragatušu.
 Štefan Petkovšek v Bevkah.
 Janez Virant, župnik v Podgradu.
 Franc Zmazek, župnik pri sv. Urbanu.
 Karol Puppis, trgovec v Logateu.
 Anton Hajček, dekan v Slov. Bistrici.
 Franc Rome, župnik v Čemšeniku.
 Anton Kupljen, e. kr. notar v Črnomlju.
 J. Povše, učitelj v Otilnici.
 Martin Pezvanje, župn. pri Beči.
 Trirazredna narodna šola v Planini.
 Urban Švele, pos. na Hujah.
 Ivan Pipan iz Čepelj.
 Anton Taucig, e. kr. poštar v Krškivasi.
 Andrej Urbančič, pos. v Volčah.
 Anton Kacin v Polici.
 Okrajna učiteljska knjižnica v Krškem.
 Slov. knjižnica ljublj. bogosl. v Ljubljani.
 Tomaž Tavčar, pos. v Škofjiloki.
 Karol Hofer, župnik na Čatežu.
 Matija Smid v Selcah.
 Jakob Ambrožič, pos. v Ljubnu.
 Simen Lomšek, učitelj v Cerkljah.
 Martin Dragan v Beli peči.
 L. Sebenekar, pos. na Rakeku.
 Andraž Veržič, obč. svet. pri sv. Andraži v Smolnicah.
 Dav. Trstenjak, šolski ravn. v Karlovacu.
 Ivan Ušlaker, pos. v Predosljah.
 Anton Kovšca v Planini.
 Fran Freiham, Št. Ilj (Štirsko).
 Josip Debevec, čebelar na Rakeku.

Jurij Wöschtar, kmet v Klopica (Koroško).
 Jurij Novak v Ribnici.
 Ivan Sušter, župnik v Bistrici (v Rožni dolini).
 Mihael Krefitsch, župnik v Velikoveu.
 Učiteljsko društvo v Celji.
 Tomaž Belce na Gerlavi (Štirsko).
 Anton Zmerzlikar, učitelj v Šmartnem (Štirsko).
 Šmartinska šola v Šmartnem (Štirsko).
 Martin Remic v Šmartnem (Štirsko).
 Martin Zidarn v Šmartnem (Štirsko).
 Šola v Vačah.
 Jože Vezjak, učitelj pri sv. Urbanu blizo Ptuja.
 Šola na Blokah.
 Dom. Karba v Babnicah pri Ljutomeru.
 Jože Plajar, fužin. v Psinjivasi (Koroško).
 Lovrene Babosek, trg. pri sv. Benediktu.
 Jože Lavtižar, župnik v Kokri.
 Štefan Jaklič, župnik v St. Vidu.
 Matija Vutti, pos. na Vačilu (Koroško).
 Jan. Murnik, e. kr. stotnik itd. na Bledu.
 Josip Klopčič, naduč. v Sv. Petru.
 Simon Kolbl, pos. na Javorniku.
 Martin Kosmač v Radoljci.
 Franc Ručigaj v Dobenim.
 Jos. Nik. Šadnikar, živinozdravnik v Radoljci.
 Okrajna učiteljska knjižnica v Litiji.
 Janez Valenčič, trgovec v Trnovim.
 Franc Kumer, župnik v Mošnah.
 Fran Murnik, e. kr. stotnik na Bledu.
 Jože Jurca, pos. v Bukuji.
 Franc Bizjak, pos. v Drazevniku.
 And. Regoršek cerkv. v Šmariji.
 Jože Kotnik, učitelj v Zuseu.
 Janez Jane, pos. v Begunjah.
 Matevž Flis, pos. v Stobu.
 Janez Kumauer, mestni kaplan in benef. v Kočevji.
 Janez Pristov, pos. v Lešah.
 Val. Serajnik, učitelj v Šentjanžu.
 Luka Kepec, pos. v Lukovici.
 Anton Urh, pos. v Gornjih Stranjah.
 Tomaž Gradišek, pos. v Sp. Stranjah.
 Martin Jeretin, tajnik e. kr. okrajnega glavarstva v Litiji.
 Matija Mrak, kaplan v Gorjah.
 J. Matič, pos. v Mostah.
 J. Gracel, mesar v Predtrgu.
 Fran Germič, pos. v Celovci.
 Fran Seraf. Bezjak, župnik v Ptui.